

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie z wniosku R.Ł.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i inne

w przedmiocie wyłączenia sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu X. Y.
od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu
pod sygn. III K 38/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 października 2025 r.

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu we Wrocławiu.**

UZASADNIENIE

Pismem oznaczonym datą 31 lipca 2025 r. R.Ł. wniósł o wyłączenie
sędziego Sądu Okręgowego we Wrocławiu X. Y. od orzekania w sprawie toczącej
się przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu pod sygn. III K 38/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 5 czerwca 2022 r.,
wydanym w sprawie C 204/21, Trybunał uznał, że Rzeczpospolita Polska naruszyła

prawo Unii Europejskiej m.in. poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 26 §§ 2 i 4-6 oraz art. 82 §§ 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: „u.SN”) w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw; przekazując do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Na tej podstawie, zdaniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 karty praw podstawowych oraz na podstawie art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej i zasady pierwszeństwa prawa Unii.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazane orzeczenie, zgodnie z art. 91 ust. 2, w związku z art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego wyroku musi zatem polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy pominięciu treści wskazanego przepisu sprawa, w której został złożony wniosek o wyłączenie sędziów nie należy do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, określonej w art. 26 § 1 u.SN.

Wobec powyższego na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. wniosek należało przekazać według właściwości.

[r.g.]

